

Na noční hlídce

Ondřej Špičan

Ruka škrtila zápalkou a plamínek ozářil zarostlou tvář. Z ručně ubalené cigarety se vyvalil hustý kouř. Schoval jsem cigaretu do dlaně, abych nepříteli nedal šanci zamířit. Díky povstaleckým ostrostřelcům jsme měli těžké ztráty a mě se vůbec nechtělo zařadit na jejich seznam. Zvedl se mírný vítr. Pohlédl jsem vzhůru. Na nejvyšší věži se líně zatřepetala špinavá britská vlajka děravá od kulek. Poslední vlající v celém Lakhnaú.

Moje oči se opět stočily dolů a snažily se proniknout tmou. Jen neusnout. To byl teď hlavní problém nočních hlídek. Mnoho dní na snížených dávkách a neustálý strach se podepisovaly na všech. Na klidu nepřidalo ani ustavičné ostřelování našich pozic. Sipáhíové prorazili stěny okolních budov a umístili do takto vzniklých střílen svá děla. Naším dělostřelcům se sice podařilo občas nějaké dělo umlčet, ale vždy jen na takovou chvíli, než si do pozic dotáhli dělo nové. Ozvala se rána a na mne se snesl oblak prachu.

„Kurva! Parchanti!“ ozvalo se vedle mě.

„Henry?“

„Jo.“

„Dobrý?“

„Jo. Zrovna jsem chcal. Málem jsem si ho utrhl, jak jsem se lekl.“

Usmál jsem se. Henry byl dobrej chlap. Sloužili jsme spolu u dvaatřicátýho už asi 3 roky. Za tu dobu člověka poznáte. Věděl jsem, že na něj se můžu spolehnout. Hlavně tady, uprostřed stovek nepřátelských vojáků, jsem byl rád, že je tu se mnou.

Henry si také zapálil. Najednou štěkla puška. Směrem od Henryho pozice se ozvalo plesnutí kulky a pak povědomý zvuk padající zbraně.

„Henry?“

Nic.

„Hej, Henry, jsi OK?“

Moje otázka zůstala viset ve vzduchu. Opatrně jsem se přesunul blíž. Viděl jsem, že Henry sedí opřený o zeď, pušku že upustil.

„Co je? Co tam tak sedíš jako by ti ulítly včely?“

S úšklebkem na tváři jsem do něj lehce strčil botou. Tělo se sesunulo na stranu a zůstalo zkroucené v groteskní poloze. Sklonil jsem se k němu a pokusil se ho zvednout. Vzal jsem Henryho hlavu do dlaní a otočil jí k sobě, abych zjistil, jak na tom je. Strnul jsem. Jeho vytřeštěné oči na mě hleděly bez stopy života. Všechny tři. I to černé, uprostřed čela.

Podíval jsem se k místu, odkud mohl vyjít výstřel. Z bílé budovy naproti nám se začaly trousit stíny. Útok! Odjistil jsem pušku a zalehl do připravené pozice.

„Poplááách! Útočí.“

Můj křik se rozezněl po rezidenci. Vzápětí se rozeřvala polnice. Alespoň že trubač nespí. Do několika minut byly pozice obsazené a všichni očekávali, co se bude dít. Vzápětí se rozezněla jejich děla. Silná dělostřelecká příprava nás přikovala k zemi. Mezi výstřely jsme díky zábleskům viděli radící se pluky nepřítelů. Vyrázili. Ještě pár metrů. Ještě chvíli.

Teď! Naše salva zahřměla a pevné řady nepřátel zakolísaly. Boj se rozhořel. Už i sipáhíové se dostali do palebných pozic a začali nás zasypávat střelami. Ještě máme čas. Nabil jsem svoji pušku a vybral si cíl. Pal! Puška poskočila a vyplivla smrt. Zasáhl jsem a jeden ze stínů rozhodil ruce a skácel se k zemi.

„Další salvu! Nabít!“ zařval plukovník Inglis.

Odtrhl jsem papír a nasypal do hlavně dávku střelného prachu. Nabít, nabít, co nejrychleji.

Ucpávka, kulka, ucpávka. Zápalka mi málem vypadla z ruky. Nabito. Vybral jsem další postavu ze

skupiny, která postupovala čelem k mé pozici. Vyšel výstřel, ale tentokrát se moje kulka jen neškodně zaryla do země.

„Nasad'te bajonety!“

Poslední slova našeho poručíka, než mu střela vnikla do hrudi.

„Nasadit!“ zopakoval seržant Hughes.

Vytáhl jsem bajonet, ale nepodařilo se mi ho připevnit. Několikrát jsem vydechl a uklidnil se. Na druhý pokus bajonet lehce zapadl na své místo a několik vteřin poté jsem již čekal na povel. Přišel téměř okamžitě. Zvedl jsem se a s řevem vyrazil do útoku.

„Za královnu a za vlast!“

Upadl jsem. Náhlá ostrá bolest vyrazila všechn dech z mých plic. Cítil jsem, jak puška klouže z mých prstů. Díval jsem se do snědé tváře, která se nade mnou skláněla. Stočil jsem pohled dolů a uviděl jsem, jak se v mém břiše otáčí rezavý bajonet.

„Mami ...“

„MAMI!“ Posadil jsem se. Moje oči se rozlepily a já jsem hleděl na tapetu v mém starém dětském pokoji. Žaluzií pronikalo světlo z pouliční lampy. Potřásl jsem hlavou a rozhlédl se. Jen aby mě nikdo neslyšel. Ve svých třidvaceti již skutečně nemám zapotřebí, aby mě maminka konejšila, když se mi něco ošklivého zdálo. Sebral jsem ze země knihu o vojenské historii a narovnal oslí uši na posledních stránkách kapitoly, která popisovala události z povstání sipáhíů v Indii roku 1857. S úsměvem a myšlenkou věnovanou mé staré, dobré modré knížce jsem knihu odložil a vydal se na noční útok, který měl osvobodit naši lednici od obsazení jídlem.